

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Ds R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Ds D. J. Buwalda, Kampen; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds L. Doekes, Hilversum; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Kampen; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Apeldoorn; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Haarlemmermeer; Mr J. Meubank, Eindhoven; Ds E. M. Mulder, Kampen; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smelik, Groningen; Dr H. Smilde, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Batavia; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visée, Kampen; Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlsma, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloeddijk 14, Kampen. Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes

Postrekening Nummer 406040 ten name van BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES. Telefoon 2424

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling. Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar. Advertenties: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent.

INHOUD: Hoofdartikel: De Kerk in het eindgericht, 5. — Uit de Schrift: Profeet en waarzegger (Joh. 1:48, 50). — Op en om 't kerkplein: Soberheid gevraagd. — Kerk. leven: Met een „x“ „accorderen“ of „naar de accorderen samengaan“? Overigens: wij vorderen! — De mutsen af. —

„Wet en Profeten“. — Gedicht. — Boekbespreking. — Pop. Wetensch. Schetsen: Kerk en Koninkrijk Gods, 13. — Pol. en Soc. leven: De bezitspreiding in Israël volgens den Pentateuch. — Groninger brieven. — Kerknieuws.

De Kerk in het eindgericht (V)

HOOFDARTIKEL

Openbaring 19:6-10.

Dit gedeelte der Heilige Schrift verhaalt ons een nieuw visioen van Johannes op Patmos. En het is direct wel duidelijk, dat hier in het middelpunt staat de verheerlijking van Christus' Bruid. Immers, Johannes hoort een machtig gedreun van stemmen, die een lofzang aanheffen: „de bruiloft des Lams is gekomen, en zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar werd gegeven, dat ze bekleed werd met rein en blinkend fijn lijnwaad. Want dit fijne lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen“. En omdat dit de inhoud is van dit loflied, beveelt de engel die met Johannes sprak, hem dan ook een zaligspreking op te schrijven: Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams.

Nu, dan verstaat ge wel duidelijk, dat dit visioen de tegenhanger is van dat andere gezicht uit Openb. 17. Terwijl Openb. 19 ons verkondigt de glorie van Christus' Bruid, is dat 17e hoofdstuk vol van de gerichten die in de laatste dagen zullen komen over de hoer, die zat aan vele wateren. De hoer wordt geoordeeld, zei Johannes ons eerst; maar nu predikt hij: De Bruid ontvangt haar heerlijkheid, en haar fijne bruidstollet. En de tegenstelling tusschen die beide profetieën is daarom volkomen.

Toch mag het ons niet ontgaan, dat er een heel nauw verband is tusschen deze beide hoofdstukken uit de Openbaring. Want maar al te licht denken we, dat we in de Openbaring vele losse, op zichzelfstaande beelden van de toekomst ontvangen, zoodat we om zoo te zeggen telkens een nieuw lantaarnplaatje te zien krijgen. Doch zoo is het niet. Daar zit in dit boek een strakke lijn. Ge kent wel het verschil tusschen een film en een projectielantaarn. De man, die met een projectielantaarn langs de scholen gaat, brengt telkens een nieuw plaatje op het doek. Het zijn om zoo te zeggen een aantal aparte foto's. Maar de maker, die een film draait, doet anders. Hij geeft een aantal samenhangende beelden: ge ziet daar de ontwikkeling van het een tot het ander. De eerste laat u een aantal momentopnamen zien, doch daar liggen hiaten tusschen; het eene beeld sluit niet precies op het andere aan; er wordt telkens een sprong gemaakt. Maar de film vertoont u één samenhangend beeld; ge krijgt één geschiedenis, waarvan ge de verschillende momenten kunt volgen en waarin u de ontwikkeling wordt getoond.

Zoo staat het nu ook met de Openbaring. Johannes brengt niet een aantal kiekjes van den eindtijd, niet een massa fotoflitsen, doch het eene drama van het wereldinde; ge ziet de gansche ontwikkeling van het eene stadium tot het andere; hij vertoont u om zoo te zeggen de film van het einde.

Want kijk eens, als het hier in Openb. 19 een los beeld was, een aparte foto, zonder verband met de rest, — nu ja, dan was het natuurlijk wel mooi om daarnaar te kijken. Dan is het wel een vertroosting als ge in al uw strijd en moeite van vandaag even een flits moogt zien van de blinkende heerlijkheid, die komende is. Maar ge zoudt nooit de ontwikkeling

kunnen volgen; ge zoudt niets verstaan van den weg die tot die heerlijkheid leidt. Ge zoudt, om de vertroosting te smaken, geestelijk een sprong moeten maken uit uw werkelijkheid van nu naar de glorie, die eenmaal komt, doch daarna weer terugploffen in de misère van uw grauwe bestaan.

Maar houdt nu direct goed vast, dat Johannes geen les plaatje op zijn lantaarn zet, doch een film vertoont.

Want wie is het, die hier met hem spreekt? Dat is nog altijd dezelfde engel van hoofdstuk 17; één van de zoven engelen, die de schalen met Gods laatste plagen over de wereld leeggielen. Hij bracht Johannes in den geest in een woestijn, ver buiten het rumoer van de wereld. Johannes kreeg daar geen enkel bericht meer door, hij was hermetisch afgesloten van het leven. Maar toen liet God dien engel voor hem de film der geschiedenis draaien. En Johannes zag toen eerst dat adembenemende schouwspel van het Beest met 7 koppen en tien hoornen, en van een overspelige vrouw, die op dat Beest zat. Ge weet daar nu wel alles van: het Beest is het satanische wereld-imperium, het eene rijk van godslastering en gruwelen; dat sinds de dagen van den zondvloed telkens weer in andere gedaante zich vertoont. Bijna zonder pauze volgen de wereldrijken elkaar op: het Oud-Babylonische, 't Assyrische, 't Nieuw-Babylonische, 't Medo-Perzische, 't Grieksch-Macedonische, 't Romeinsche. Telkens in een andere gedaante en in een nieuwen stijl. Maar toch telkens belichaming van het duivelse streven naar wereldheerlijkheid en naar volkerenverbroedering buiten Gods beloften om en tegen zijn geboden in. Een wereldrijk in velerlei vorm, en toch wezenlijk altijd openbaring en concretisering van ongelof en ongehoorzaamheid; een rijk altijd weer van godslastering, van afval en daarom altijd als een wild dier, dat vernieling en ellende brengt. En dan opeens een doodelijke wond; want de zesde kop wordt gespleten en verbrijzeld en dan spat de wereld uiteen in staten en rijkjes, en dan krijgt ge de moderne geschiedenis met vele volken en grenzen, waarin het maar niet lukt weer de gansche menscheit te vereenigen in één rijk. Dan schijnt het dus, alsof dat satanische monster, na den ondergang van het Romeinsche rijk, nooit weer op zal staan, alsof 't doodelijk getroffen is. Een toch, na zooveel eeuwen, dan lukt het opnieuw; dan weten de menschen hun versplintering en hun oorlogen te boven te komen, en weer verrijst de satanische wereldheerlijkheid.

Wat leeren we hier onze geschiedenis verstaan! Want wij vandaag, we kijken weer in den bek van het Beest, we zien zijn zevenden kop dagelijks scherper omlind zich vertoonen.

En dan die andere, nog grooter, verschrikking daarbij: van de vrouw, die overspel bedreef en zich pronkend vertoonde met de glorie van deze wereld. De afvallige kerk, die het verbond met den Heere breekt en van Hem afhoert, en haar trouwe kinderen doodt; de hoer, die internationaal tot een macht wordt en overal in de wereld de lakens uitdeelt, die

de politiek leidt en de economie beheerscht; die alle grooten der wereld toelooft en met hen een bondgenootschap sluit; die alle menschen dronken maakt van de heerlijkheid eener „christelijke“ cultuur; de kerk, die haar hemelsche roeping vergeet en haar luister van boven veracht; en instee daarvan zich toot met goud en purper en juweelen. Tot de Heere tenslotte den Antichrist en zijn tien vazallen verwekt, en heel de wereld in het harnas jaagt tegen deze overspelige kerk.

Och, als het u gaat als mij, dan komt ge onder de beklemming van dit visioen niet meer uit. Want de zevende kop van het Beest vertoont zich, het wereldrijk komt geruischloos opzetten, het is al veel dichterbij, dan we vermoeden. Ge ziet het toch, dat de grenzen worden uitgewischt, en dat onze overheid niets meer in te brengen heeft? Ge ziet het toch, dat ook ons land evenals de andere wordt gegeroerd vanuit Lake Success? En ge ziet toch de wereldkerk met lonkende oogen, vol overspel?

Nu, dat leven van ons, zooda's het vandaag vorm aanneemt, — die geschiedenis, die zich in onze dagen voltrekt, die heeft Johannes voor zijn oogen gezien op de film van het wereldinde, die de engel hem toonde. Het was om zoo te zeggen, 't eerste bedrijf.

Maar dan volgt het tweede bedrijf. Als die overspelige wereldkerk haar afval en hoerij, haar ontrouw jegens Christus en tegen de ware kinderen der kerk, tot het hoogtepunt heeft gevoerd, in die dagen van den zevenden kop, — als wereldrijk en wereldkerk samen dit overspel op de spits drijven en zoo een pronkende „christelijke“ cultuur hebben geschapen, waardoor iedereen betooverd wordt, dan komt uit dat 7e rijk opeens het 8e te voorschijn; het rijk van den naakten Antichrist en zijn tien vazallen. En zij koppelen hun macht niet langer vast aan het overspel en de gruwelijke pracht van de kerk, die lonkend naar alle kanten een schitterende cultuur bouwt en dronken is van het bloed van haar kinderen; neen, deze kerk staat hun opeens tegen, ze krijgen een walg van haar en van heel de verblindende luxe, waarin zij het leven deed baden; ze moeten niets meer hebben van haar vrome praatjes en van de gekersten- de cultuur; grimmig en verbeten werpen ze zich op die overspelige kerk. Alle wereldmachten loopen te hoop achter den Antichrist, iedereen draagt zijn kroon en zijn macht over aan het Beest, en blindelings volgen ze zijn leiding. Ze zijn zoo eenstemmig, als ze het in de heele geschiedenis nog nimmer zijn geweest; want God heeft ze na al hun onderlinge veeën en oorlogen opeens eenstemmig gemaakt. Alle macht-hebbers zijn dan door Hem opeens overgeleverd aan een eenstemmigen en massalen haat tegen die hoer, en ze gaan haar doden.

Dat is dan ook de tweede acte van het drama, dat Johannes in hoofdst. 18 zag. Hij ziet dan dat groote Babel, die kerk die slechts één was in ongelof en ongehoorzaamheid, — hij ziet, zeg ik, dat groote Babel dan in vlammen staan, en het is een brand, waarbij die van Rotterdam in het niet zinkt. Heel de christelijke cultuur wordt in een oogenblik ineen geramd; alle schatten der christelijke cultuur, alle rijkdom, alle weelde, alle wetenschap en kunst, alles, wat die kerk internationaal met haar afval heeft gebouwd, het gaat in één seconde in vlammen op. Johannes teekent ons allen in ontzetting: de rijksgrouten, de kooplieden, de menschen van het verkeer. Want het gansche zakenleven was ingesteld op deze christelijke cultuur der afvallige kerk; daaraan hebben ze allen verdiend; en in één uur is heel die heerlijkheid verwoest.

Ge vraagt of er dan niemand is, wien het aan zijn hart gaat, dat zooveel cultuurschatten aan de vlam-